

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **T. V. C.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014 č.j. OAM-478/ZA-ZA04-HA08-2014, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5.12.2014 č.j. OAM-478/ZA-ZA04-HA08-2014 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky, aby mohl začít pracovat. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal po udělení správního vyhoštění z území ČR. Během správního řízení žalobce neprokázal žádný z důvodů, který by bylo možno podřadit pod důvody vymezené taxativně v ust. § 12 zákona o azylu a jelikož v případě žalobce nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b

zákona o azylu, rozhodl žalovaný správní orgán tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že souhlasí se závěrem správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť ani netvrdil důvody v tomto ustanovení uvedené. Důvodem jeho žádosti bylo to, že se ve Vietnamu nemá kam vrátit a z čeho žít. Ve Vietnamu žil až do roku 1998 se svou rodinou a z důvodu ztráty zaměstnání tam byli nuceni opustit podnikovou ubytovnu. V místě jeho bydliště žádná práce nebyla, proto odcestoval do ČR, aby zde nějakou obživu našel. Jeho manželka odjela za prací do Jižního Vietnamu a děti musely zůstat u prarodičů, kterým žalobce posílá peníze na jejich obživu. Když se žalobci nepodařilo prodloužit pobyt a jeho finanční situace se zhoršila, nemohl už rodině peníze posílat, v důsledku čehož jeho prarodiče a děti s ním přestaly komunikovat. Dodatečně zjistil, že jeho manželka si našla nového partnera a přerušila jakékoliv styky s ním i dětmi. Žalobce v současné době ve Vietnamu nemá nikoho, na koho by se mohl obrátit a kdo by mu mohl po návratu pomoci. Ve Vietnamu nemá žádnou možnost si najít práci, dosud tam neexistuje systém sociálního zabezpečení ve stáří nebo sociální pomoci v případě nezaměstnanosti či nouze. Doposud tam funguje tradiční systém péče dětí o staré osoby, což v jeho případě je vyloučeno s ohledem na postoj dětí k němu. Je v kontaktu s jedinou příbuznou, kterou je 74letá teta, sama zcela závislá na pomoci svých dětí. V případě legalizace jeho pobytu v ČR má možnost se zaměstnat u svých krajanů a tak si opatřit prostředky na živobytí. Má zde známé a kamarády, kteří jsou schopni mu pomoci. Žalobce se proto domnívá, že v jeho případě jsou důvody pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30.1.2015 popřel oprávněnost všech žalobních námitek a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí, z nichž je zřejmé, že žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žalobce garantovaných jí právním řádem ČR. Žalovaný posoudil případ žalobce a jeho výpovědi vyhodnotil a porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi jeho původu. Pokud se žalobou žalobce domáhá udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, v průběhu správního řízení se tohoto „specifického typu azylu“ nedomáhal. Špatná ekonomická situace žalobce a absence rodiny ve Vietnamu není podřaditelná pod důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný dodal, že žalobce měl v ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání do 31.8.2008 a tento pobyt si vlastním zaviněním neprodloužil. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2014 č.j. OAM-478/ZA-ZA04-HA08-2014 a připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v protokolu

k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.9.2014 odpověděl na otázku, z jakých důvodů opustil svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že byl zadržen v Olomouci policií a dostal vízum na 30 dní, nevěděl, co má dělat a tak požádal o azyl. Neměl peníze na to, aby odletěl do Vietnamu. Tam by také neměl kde žít, je bez finančních prostředků a jeho děti jsou už dospělé a mají svou rodinu. S manželkou už sedm let nemá spojení, možná už má vlastní život a žije s někým jiným. V České republice pobýval od roku 1998. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že žádá o azyl v ČR, protože ve Vietnamu nemůže žít, jelikož jeho děti žijí na různých místech a manželka odešla s jiným. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 30.9.2014 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil zcela totožné uváděné důvody žalobce, pro které podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec toho uvedl, že do roku 1996 pracoval ve firmě, ve které měl na starost zásobování léky. V roce 1998 odjel opětovně do ČR, jelikož nezískal ve Vietnamu žádnou další práci. Od roku 2007 nemá žádnou zprávu o své manželce a neví, kde žije. Stejně tak nemá žádné informace o dětech, které jsou již dospělé a mají své rodiny. Byl zadržen policií a bylo mu uděleno vyhoštění z území ČR. Telefonoval synovi a ten mu řekl, že pokud nemá peníze, nemá se vracet. Kontakt se synem realizoval prostřednictvím své tety. Do Vietnamu nevycestoval proto, že se nemá kam vrátit. V současné době nemá v ČR legální pobyt, nemůže sehnat práci a jinou možnost, než požádat o mezinárodní ochranu, neměl.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla především snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu v České republice. Jedinou žalobní námitkou žalobce bylo to, že v jeho případě jsou dostačující důvody pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Tyto důvody žalobce spatřoval v tom, že se ve Vietnamu nemá kam vrátit, že tam nemá z čeho žít a že s ním jeho rodina přerušila veškeré styky. V zemi původu nemá nikoho, kdo by mu po návratu mohl pomoci. Navíc ve Vietnamu neexistuje systém sociálního zabezpečení. Jak shora uvedeno, lze podle ust. § 14 zákona o azylu udělit azyl z humanitárního důvodu v případě hodném zvláštního zřetele, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 citovaného

zákona. Případem hodným zvláštního zřetele ve smyslu citovaného zákonného ustanovení však není rozhodně možno chápat žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu spočívající především v důvodech ekonomických, konkrétně v nezaměstnanosti a neexistenci fungujícího systému sociálního zabezpečení. Jde totiž o problémy, které obecně postihují veškeré obyvatelstvo země původu žalobce a které se vietnamské úřady snaží řešit, konkrétně např. podle zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM ze dne 2.4.2013 se vietnamské úřady začaly vážně zabývat problémem umísťování uchazečů o zaměstnání a je plánován systém zajištění pracujících v případě ztráty zaměstnání (uvedená zpráva je součástí správního spisu žalovaného spolu s dalšími zprávami, ze kterých žalovaný vycházel a to informace MZV č.j. 99311/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, zpráva Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Vietnam“). Otázku legalizace pobytu cizinců na území České republiky řeší zákon č. 326/1999 Sb. a jeho právní instituty nelze nahrazovat instituty mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany (viz obdobně rozsudek NSS sp. zn. 5Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004).

Soud ze všech shora uvedených skutečností dospěl k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora cit. ustanovení § 14 zákona o azylu tzv. humanitární azyl neudělil. Je proto jediná žalobní námitka žalobce směřující proti neudělení této formy mezinárodní ochrany nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 29. dubna 2015

JUDr. Petr Indráček
samosoudce